

[S. C. Nørgaard.]

forhøjelsesforslagene, men i Henhold til den gældende Tjenestemandslov har de jo Ret til en Forhøjelse, naar Priserne stiger til en vis Grad. Derfor vil vi ikke modsætte os Forslaget, men vi synes, det er fuldt berettiget, at de faar en Forhøjelse; paa den anden Side er det ikke en Politik, som vi i og for sig kan ønske skal fortsættes, da det vil vise sig, at hver Gang man gennemfører en saadan Lov om Forhøjelse af Lønningerne over det hele, vil den uvægerlig have to Ting til Følge, nemlig efter vort Skøn en større Arbejdsløshed og dernæst en Prisforhøjelse for Varer, som atter nødvendiggør en ny Forhøjelse af Regulerings-tillægget. Men dette er jo nu engang noget, som vi ikke er i Stand til at ændre, saaledes som Forholdene ligger i vort Land i Øjeblikket, og derfor kan jeg ikke se anderledes paa Sagen, end at det er rimeligt, at Lovforslaget bliver gennemført, selv om vi egentlig kunde ønske, at Forholdene laa saaledes i vort Land, at vi ikke havde nødig Gang paa Gang at gennemføre saadanne Forslag.

Olaf Nielsen: Naar jeg paa Det konservative Folkepartis Vegne skal gøre nogle Bemærkninger om det foreliggende Lovforslag om midlertidigt Løntillæg til Statens Tjenestemænd, skal jeg til en Begyndelse konstatere, at Lovforslaget, som det foreligger for dette høje Ting, og som det er vedtaget ved tredie Behandling i det høje Folketing i Gaar, Ord til andet er den højtærede Finansministers Forslag, som han fremsatte i det andet høje Ting den 22. Februar. Regeringspartierne har pure afvist de Synspunkter, der fra vor Side blev gjort gældende under Lovforslagets Behandling, baade i Folketingssalen og under Udvalgsarbejdet. Det er derfor ikke med stor Forventning, vi fra vor Side gaar til Arbejdet paa Gennemførelsen af Lovforslaget. Men jeg skal dog ikke afstaa fra at fremsætte nogle Bemærkninger.

Jeg skal da sige, at vi kan godkende den Tanke, der ligger til Grund for Lovforslaget, at Tjenestemændene har Krav paa at faa Vederlag for den Prisstigning, der rammer dem, og som har taget stærk Fart i Løbet af 1937. Man kan i denne Forbindelse rejse Spørgsmaalet om, i hvor

høj Grad Regeringens Valutapolitik og Valutacentralen har været medvirkende til denne Prisstigning. Den seneste Tids Prisbevægelser i Forbindelse med Varers Overførelse til Friliste slaar fuldstændig Benene bort fra Regeringens og Regeringstilhængernes hyppige Udtalelser om, at Valutacentralen ikke har virket varefordyrende.

Forholdet er jo det, at saafremt Tjenestemændenes Lønninger skulde have fulgt Udgiftstallet, vilde det dreje sig om et væsentligt større Beløb end de 11 Mill. Kr., der er Tale om i det foreliggende Lovforslag. Hvis man ikke i Loven af 1931 havde haft det i § 91 fastsatte særlige Interval i Prisreguleringsskalaen, vilde det Beløb, som Tjenestemændene i Dag havde haft Krav paa, være ca. 19,2 Mill. Kr., svarende til en Forøgelse af Lønningerne med 3 Portioner. Efter Lovforslaget faar de altsaa 8—9 Mill. Kr. mindre end det Beløb, de vilde have faaet, hvis man havde fulgt de normale Regler i Tjenestemandsloven af 1931. Vil man anlægge den Betragtning, at Tjenestemændene under Hensyn til de vanskelige og daarlige Tider skulde nøjes med de to af de tre Portioner, vilde Beløbet være 13 Mill. Kr., altsaa 2 Mill. Kr. mere end af Regeringen foreslaaet. Vi fra konservativ Side er af den Opfattelse, at dette sidste, at give Tjenestemændene de to Portioner fuldt ud, er langt at foretrække for Bestemmelsen om det Tillæg paa 11 Mill. Kr., som man fra Regeringens Side er blevet enig med Tjenestemændene om at kunne nøjes med.

Dette siger vi fra konservativ Side saa meget stærkere, som vort Forslag om at give Tjenestemændene de to Portioner holder Linien klar med Hensyn til det i Loven af 1931 opstillede Forhold mellem de forskellige Lønsatser, hvorimod Regeringens Forslag bryder med denne Linie, idet man nu ønsker at foretage en Nivellering, som giver til de lavest lønnede paa de højest lønnedes Bekostning. Denne Nivellering vender vi os imod, saa meget mere som Besparselsen ved denne Nivellering kun andrager 2 Mill. Kr., et Beløb, der maa synes ringe set i Forhold til de Udgifter, som Regeringen næsten daglig stiller Befolkningen over for ved Fremsættelsen af andre Lovforslag. Vore øverste Embedsmænds Lønninger er jo langt fra paa